

Mircea Braga *

(Baia Mare)

Ce las în urmă

Dacă este adevărat că orice — să-i spunem — autobilanț nu iese de sub zodia subiectivului flagrant, de o anumită nuanță ușor de sesizat, atunci nu vom avea năvritatea să ne absolvim de un asemenea „păcat”. Și, totuși, ești constrins la a crede în anumite ipoteze ale imparțialității, fie și numai aparente, fiindcă orice concluzie, o tragi având în vedere mai multe sau mai puține păreri ale celor chemați (sau „încadrați”!) să-ți catalogheze eforturile. În ce ne privește, cu tot convenționalul deliberat și inerent oricăror mărturisiri „la sfârșit de stagionă”, constatăm acum că intențiile de început n-au fost neglijate. Aceasta fiindcă nu ne-am propus nimic de natură spectaculoasă. Telul principal a fost acela al atingerii unor parametri ai profesionalității, trădați cam de prea multe ori în stagiunile precedente. N-am cultivat, deci, „senzațiile tari”. Chiar dacă Răzvan și Vidra nu a constituit — în cadrul Festivalului Național de Teatru — un moment deosebit, el a contribuit la afirmarea Teatrului dramatic din Baia Mare ca o prezență salvată de sigla diletantismului. Au urmat apoi Travești de Aurel Baranga. Fire de poet de O'Neill, Dona Juana de Radu Stanca și Nora de Ibsen — spectacole asupra cărora presa a insistat în mod deosebit. În sfârșit, nici la ultimele două premii ale stagiunii — Don Carlos de Schiller și Gimnastica sentimentală de U. Voiculescu (premieră pe țară) — nu se înregistrează — credem — un rabat la calitate.

Ar mai fi de consemnat turneul nostru în Iugoslavia, cu spectacolele Dona Juana și Nora (ambele în regia lui Dan Alecsandrescu și scenografia Adrianei Leonescu), încheiat cu aprecieri favorabile în presa din țara vecină.

Cum este și firesc, ceea ce am câștigat în această stagiune vrem să păstrăm în cea viitoare. Pornind de la repertoriu, credem că nu greșim înscriind titluri ca Zamołxe de Lucian Blaga, Sam de G. M. Zamfirescu, Lysistrata de Aristofan, probabil Azilul de noapte de Gorki, o piesă de D. R. Popescu, Ion de Mihail Sorbul (după Liviu Rebreanu), Arca lui Noe de Mehes György și Amorul propriu de Marc Camoletti. Directori de scenă ca Lucian Giurchescu, N. Al. Toscani, Petre Sava Băleanu, Dan Alecsandrescu. Marius Popescu și Alexandru Tatos ne vor sprijini în împlinirea unor dezeritate, în depășirea unor „limite”.

S-ar cuveni, aici, să ne exprimăm și unele dorințe? Poate una singură: ca teatrele să dobândească o anumită autonomie care să le îngăduie a se profila ca organisme integral răspunzătoare de propriile gesturi. Nu e vorba, deci, de o autonomie „absolută”, în care termenii se convertesc în anarhie, ci de una în măsură să le orienteze simțul responsabilității spre opțiuni sigure, care să le scutească, în vederea desfășurării oficiale, de rătăcirii prin hățșuri adesea ciudate și inutile. Exprimarea unui asemenea deziderat poate constitui și un final la câteva rînduri de „bilanț și perspective”?

* Începînd cu stagiunea 1970/71, director la Teatrul din Sibiu.